

Teatre lliure

© Ros Ribas

a casa (kabul) de **Tony Kushner** direcció **Mario Gas**

Montjuïc Espai Lliure - del 2 al 20 d'abril

A CASA (Kabul)

de **Tony Kushner**

intèrpret **Vicky Peña**

direcció i il·luminació **Mario Gas** / traducció de l'anglès **Vicky Peña** /
escenografia i vestuari **Antonio Belart** / banda sonora **Jose Antonio Gutiérrez**

ajudant de direcció **Concha Milla**

producció **Bitò Produccions**

agraïments **Josep Maria Milla, filòleg, i Humberto Cornejo**

espectacle en català

durada aproximada **1h. 10'** sense pausa

horaris: de dimecres a divendres a les 21h.
el dissabte a les 18h. i a les 21:30h.
el diumenge a les 18:30h.

preus: 22"
18" (dimecres i dissabte a la tarda, dies de l'espectador)
19" amb descompte

Asseguda a la seva confortable casa de Londres, llegint una guia turística de Kabul, una dona ens convida a emprendre un viatge que ella mateixa ha començat ja fa un temps.

A reflexionar sobre els corrents i les derives que ens han transportat i que encara ens porten. A tots nosaltres. A cada u de nosaltres al llarg de la Història. O fa quinze anys. O ahir al vespre. A ser testimonis d'un naufragi personal i col·lectiu. Amb humor. Amb rigor.

Homebody/Kabul va ser escrita abans del 11-S i va ser estrenada poc després als Estats Units, amb gran polèmica. Està formada per dues parts: un monòleg a la primera, i un seguit de scenes que tenen lloc a l'Afganistan a la segona part, excepte la darrera escena, que l'autor anomena *Periple*: el retorn del viatge al mateix punt on s'ha sortit.

La persona que torna a casa, pot ser que ja no sigui la mateixa.

Aquí veurem allò que passa **A CASA**.

El 2007, **Mario Gas** va estrenar el muntatge de la peça completa al **Teatro Español** de Madrid. Per aquell espectacle, **Vicky Peña** va rebre el **Premi Max 2008 a la Millor Actriu** i el **Premio Mayte 2009**.

La forma de l'actual Afganistan s'assembla al puny d'una mà esquerra amb el dit polze obert.

El món va ser destruït diverses vegades abans de la creació de l'home. (Caïm q George Gordon, Lord Byron.)

Ho hem perdut tot, la nostra casa i les nostres propietats, diu una dona afganesa. Estem tan espantats pels atacs que hem oblidat els nostres propis noms i ni tan sols podem entendre el que ens diem els uns als altres. (The New York Times, 13/10/2001)

la premsa ha dit:

Micky Peña, lliçó magistral. Crec que estem davant d'una de les actrius del teatre català de més qualitat i poder de comunicació. Ara, al teatre Romea, ho corrobora i posa el llistó francament alt. (...) A l'impressionant monòleg d'una hora de durada, hi trobem una actriu en plenitud de recursos, en una interpretació que hauria de ser d'obligada assistència. Surt a l'escenari, parla durant una hora i ja no hi apareix més. (...) Una magnífica interpretació, matisada, generosa en gestualitat, dramàtica i irònica, travessada per trossos de commovedora poesia. És un relat que només poden fer comptades grandíssimes actrius; i Vicky Peña n'és una. (...) Sobra dir-los que és tot un regal veure Vicky Peña al monòleg de *Homebody/Kabul*. Del dolor al surrealisme, del somni a la grandiositat. Estima el món i busca trobar-lo on sigui; a Kabul, per exemple. Una vegada més, l'actriu, igual que el director Mario Gas, aposta pel risc, per un teatre compromès, que planteja temes i sacseja les consciències. Una altra vegada la millor Vicky Peña.+

Gonzalo Pérez de Olaguer (El Periódico)

Elefant-se . abraçant en solitari la magnitud de l'obra. una extraordinària Vicky Peña. Només el seu monòleg (la part del díptic que correspon a *Homebody*) acompanya l'arriscat vol tràgic de l'autor. Una brillant digressió que porta una dona avorrida d'un suburbi de Londres a Kabul. Un viatge interior que només es pot fer amb l'ajuda d'un *djinn* anomenat Tony Kushner.+

Juan Carlos Olivares (Avui)

Una obra brillant. L'esplèndid monòleg d'una hora que interpreta Vicky Peña en una de les seves millors actuacions. L'agilitat, variabilitat i precisió de cada gest, de cada mirada, de cada entonació de la veu. La desimboltura amb què Peña explica la història de l'Afganistan, des dels orígens, 15 segles abans de Crist, els seus esplendors i misèries, els regnats i les guerres, l'apogeu i les invasions; i la manera com capriciosament introdueix comentaris sobre la seva vida, l'afició per les paraules rares, la manera com s'adreça al públic, el seu joc amb els barrets afganesos. En definitiva, un espectacle excel·lent que va provocar un aplaudiment calidíssim dels espectadors el dia de l'estrena. *Homebody* apassiona.+

María José Ragué (El Mundo)

El muntatge de Gas, un dels millors i més interessants estrenats de les últimes temporades, transmetia magistralment l'atmosfera d'aquest laberint erigit d'interrogants contra l'extès endormiscament de la consciència. Admirable Vicky Peña. Un gran espectacle escènic. Per a mi, el millor de l'any.+

Ignacio García Garzón, (ABC)

Superba actuació de Vicky Peña. Un monument interpretatiu extraordinari, captivador, pletòric de sensibilitat, emoció i convicció. És el cim professional d'una immensa actriu. (...) Si per la seva actuació no li concedeixen el Max màxim de l'any, el jurat d'aquests premis pot passar a formar part immediatament de la peonada agrària espanyola.+

Joan Anton Benach (La Vanguardia)

Micky Peña és la Mare, la *Homebody* (mestressa de casa) del títol, la prototípica anglesa apassionada pel Viatge en majúscula. (...) La Mare ens llegeix planes d'una antiga guia sobre la mil-lenària ciutat de Kabul, l'originari Jardí de l'Edèn; es perd, dopada amb antidepressius, per enforcalls mentals i paraules inventades; ens narra la seva aventura passional, real o imaginària, amb un venedor musulmà de l'East End, com l'Àlícia fasciada pel Barreter Boig, i proclama es seu amor impossible per la refotuda bellesa del món. És en aquest terç final quan Vicky Peña avança vers el públic i vola lliure i ens fa volar en un dels treballs més complexos i difícils de la seva carrera.+

Marcos Ordóñez (El País)

Micky Peña, inqualificable: senzillament ens rendim als seus peus. L'hora de monòleg que ofereix deixa bocabadat, des de la rialla fins a l'emoció profunda de la carcanada. Només asseguda en una cadira, arrossegant amb cada petit gest, fins i tot quan es posa les ulleres al cap. Aquesta dona xucla l'espectador i el fa partícip de la vida de la lectora compulsiva fasciada per l'Afganistan. Ja dempeus, vora la platea, està tocada per la màgia. Un treball que, com un líquid per als déus, emprèn el camí directe fins a sedimentar-se en la memòria de l'espectador.+

Teresa Ferré (El Punt)

l'autor

Tony Kushner

Nova York, 1956

Es va criar a Lake Charles, a Louisiana, i viu a Manhattan. És autor, entre d'altres, de *Angels a Amèrica; A Bright Room Called Day; Slavs!; Caroline, or change* (un musical en col·laboració amb Jeanine Tesori); *The Intelligent Homosexual's Guide to Capitalism and Socialism with a Key to the Scriptures*. Ha signat també adaptacions de *L'illusion comique* de Corneille; de *The Dybbuk*, de S. Ansky; *La bona persona del Sezuan* i *Mare Coratge i els seus fills*, de B. Brecht, o *Stella* de J. W. Goethe. Altres treballs seus inclouen *Henry Box Brown*, *The Mirror of Slavery* i *St. Cecilia or The Power of Music*. Ha col·laborat amb Maurice Sendak en la versió americana de l'òpera per a nens *Brundibar*, de Hans Krasa. També ha signat els guions cinematogràfics de *Angels a Amèrica*, dir. Mike Nichols; *Munich* i *Lincoln*, dir. Steven Spielberg. Aquest darrer guió li va valdre el 2012 el New York Film Critics Circle Award, el Boston Society of Film Critics Award i el Chicago Film Critics Award, entre d'altres.

Entre molts altres guardons, ha rebut el premi Pulitzer, dos premis Tony, tres Obie, dos Evening Standard, un Olivier, un Emmy, i ha estat nominat als Oscars en una ocasió. El 2008 va ser el primer autor de rebre el Steinberg Distinguished Playwright Award, i el 2011 va rebre el Lucille Lortel Award pel *remake* de *Angels a Amèrica* al Signature Theater de Broadway. El 2012 també va ser guardonat amb la National Medal of Arts.

És el protagonista del documental *Wrestling with Angels: Playwright Tony Kushner*, de l'òscaritzada Freida Lee Mock.

més informació

<http://barclayagency.com/kushner.html>

http://www.newyorker.com/archive/2002/01/28/020128crth_theatre

el director

Mario Gas

Montevideo, 1947

Actor i director, tant de teatre com de cinema; director i actor de doblatge; professor, crític i gestor; il·luminador i escenògraf. Va ser director del Festival Grec el 1976, del Saló Diana, del Teatre Condal, del Festival Olímpic de les Arts, del Festival de Tardor de Barcelona, i del Teatro Español de Madrid del 2004 al

2012.

Mario Gas va néixer a Montevideo durant una gira per Amèrica del Sud en què el seu pare, Manuel, estrenava el repertori de sarsuela del mestre Pablo Sorozábal. Va formar diversos grups de teatre independent i universitari a finals dels anys 60. Ha firmat gairebé un centenar de direccions tant de teatre de text com d'òpera i musicals. Entre els seus últims treballs podem destacar *El veneno del teatro*, de Rodolf Sirera; *Follies*, de Stephen Sondheim i James Goldman; *Sweeney Todd*, de Stephen Sondheim; *Las Troyanas*, d'Eurípides, en versió de Ramón Irigoyen; *Ascenso y caída de la ciudad de Mahagonny*, de Bertolt Brecht i Kurt Weill, obra amb què es van inaugurar les Naves del Español. Anteriorment havia presentat *Homebody/Kabul*, de Tony Kushner i *Adiós a la Bohemia*, de Sorozábal; *L'elisir d'Amore* de Donizetti (Gran Teatre del Liceu i Teatro Real de Madrid); *A Electra le sienta bien el luto* (Festival de Mérida, 2005/06); *Orestíada*, de Èsquil (2004/05); *Zona Zero*, de Neil LaBute, i així un llarg etcètera que ens portaria a l'any 1965, quan debuta en la direcció amb l'obra d'Alfonso Sastre *Asalto nocturno*, amb només divuit anys.

Ha rebut més d'una vintena de guardons, entre els quals s'hi compten una desena de Premios Max, el Premio Gran Vía, Premi del públic de la Revista BCN; el Premi de la Crítica de Barcelona; Premi de l'Associació d'Actors i Directors de Catalunya, Premi Nacional de Teatre de la Generalitat de Catalunya i el Premi Nacional de Direcció Escènica de la Generalitat de Catalunya.

lactriu

Vicky Peña

Barcelona, 1954

Nascuda en el si d'una família d'actors, la seva experiència professional s'inicia l'any 1974, amb *El criat de dos amos* de Carlo Goldoni, amb direcció de Esteve Polls. La seva dilatada carrera comprèn tots els àmbits de la interpretació: teatre de text i musical, cinema, televisió i doblatge.

En teatre ha treballat a les ordres de directors com Mario Gas, Jorge Lavelli, Josep Antón Codina, Ricard Salvat, Lluís Pasqual, Antonio Simon, Helder Costa, Pierre Romans o Konrad Zschiedrich. En els últims anys ha format part del repartiment de *Els estiuejants*, de Txékhov, dir. Carlota Subirós; *Homebody/Kabul*, de Tony Kushner, dir. M. Gas; *Après moi, le déluge*, de Lluïsa Cunillé, dir. C. Subirós; *Sweeney Todd*, de Stephen Sondheim, dir. M. Gas; *Marburg*, de Guillem Clua, dir. R. Duran; *Un tranvía llamado deseo*, de T. Williams, dir. M. Gas; *Follies*, Stephen Sondheim, dir. M. Gas, i *El diccionario*, de Manuel Calzada, dir. J. C. Plaza. Aquesta temporada ha presentat també al Lliure *Al llarg del Kurt*, un muntatge musical amb Jordi Camell que recorre l'extensa trajectòria de Kurt Weill.

En el cinema, ha treballat amb Francesc Bellmunt, Jaime Camino, Pilar Miró, Mario Camus, Félix Rotaeta, Ventura Pons, Francisco Regueiro, Azucena Hernández, David Trueba i Montxo Armendáriz, entre altres. En els últims anys ha col·laborat a *El cónsul de Sodoma*, de Sigfrid Monleón; *Catalunya über alles*, dir. Ramon Termens; *El perfecto desconocido*, dir. Toni Bestard; *El muerto y ser feliz*, dir. Javier Rebollo; *Amaren eskuak*, dir. Mireia Gabilondo; *Un berenar a Ginebra*, dir. Ventura Pons i *Los tontos y los estúpidos*, de Roberto Castón.

També ha fet televisió, participant en diversos dramàtics i sèries, d'entre les quals destaquen darrerament *Olor de colònia*, dir. Lluís Maria Güell.

Compta amb un gran nombre de guardons per les seves interpretacions en cinema i teatre, entre els quals cal destacar els premis María Guerrero, Margarida Xirgu, Maria Vila, el Premi de la Crítica de Barcelona, el de l'Associació d'Actors i Directors de Catalunya, el de la Unió d'Actors, i també quatre Premis Max, el Premio Nacional de Teatro el 2009 i la Creu de Sant Jordi 2014.

del text i de l'autor

A *Homebody/Kabul*, el dramaturg i premi Pulitzer Tony Kushner dirigeix la seva mirada penetrant a la arena de la política global per crear aquest retrat ple de suspens d'una perillosa col·lisió entre cultures. Escrita abans de l'11-S, es va estrenar a Nova York el desembre del 2001 i des de llavors se n'han fet muntatges d'èxit a Londres, Providence, Seattle, Chicago i Los Angeles. L'edició del 2004 incorpora tots els canvis fets pel dramaturg durant els últims dos anys i se'n considera la versió definitiva.

John Lahr va escriure a *After Angels* un retrat de Tony Kushner publicat per *The New Yorker*, el següent:

[Kushner] acostuma a citar el prec heroic de Melville a *Mardi and a Voyage Thither* («Millor enfonsar-se en abismes infinits que surar en vulgars bancs de peixos»), i sent una alegria gairebé carnal abordant els temes més difícils de la història contemporània . d'entre ells, la SIDA i la contrarevolució conservadora (*Àngels a Amèrica*), l'Afganistan i l'Oest (*Homebody/Kabul*), el feixisme alemany i el reaganisme (*A Bright Room Called Day*), l'èxode del capitalisme (*Hydriotaphia, or the Death of Dr. Browne*), i el racisme i el moviment pels drets civils al Sud (*Caroline, or Change*). Però les seves peces, que són invariablement polítiques, raras vegades són polèmiques. Kushner rebutja la demagògia ideològica en favor del que anomena «una veritat conformada dialècticament» que ha de ser «atrocement divertida» i «totalment agònica» i ens ha de «compènyer endavant.» Dóna veu a personatges impotents a causa de les circumstàncies . una *drag queen* que es mor de sida, una treballadora del sud sense estudis, afganesos contemporanis. i el seu intent de veure tots els cantons d'aquests tràngols conté una subversió amagada. Kushner obliga el públic a identificar-se amb els marginats, un acte humanitari de la imaginació.

del díptic:

%Homebody/Kabul de Tony Kushner és el text més remarcable de tota la dècada. Sens dubte, el més important de la nostra època+

John Heilpern (New York Observer)

"Aquesta convincent funció testimonia que el senyor Kushner pot continuar servint el seu segell de qualitat: una fusió de política, poesia i empatia il·limitada transformada a través del llenguatge en teatre apassionat i sucós, un recordatori de com es manté essencial i encoratjadora la veu del senyor Kushner.+"

Ben Brantley (New York Times)

"*Homebody/Kabul* és una peça rica i intel·ligent.+"

Peter Brook

"L'ús de Kushner del llenguatge i les idees continua fent-nos pensar en les qüestions més profundes, converteix la política en una cosa personal. Una obra mestra, un conglomerat de paraules, idees i història.+"

Mary Houlihan (Chicago Sun Times)